

Opinion

Negativ social kontrol er ikke kun forbeholdt de etniske miljøer. Den lever i bedste velgående i majoritetsbefolkningen, opdagede Özlem Cekic efter at have medvirket i »Vild med dans«.

ÖZLEM CEKIC



Hvor meget har du tabt dig, Özlem?«
Det er det spørgsmål, jeg hyppigst er blevet stillet de seneste ni fredage, hvor jeg som deltager i TV 2-programmet »Vild med dans« svingede benene på landets største dansegulv.

Jeg har lært utrolig meget om mig selv og om det samfund, jeg er en del af. Det gælder både det kurdisk-muslimske, men også det etnisk danske.

Lad mig starte med at slå fast, at det har været en stor oplevelse at være med i »Vild med Dans«. Faktisk ærgrer jeg mig nu over, at jeg ikke har takket ja noget før, for jeg er faktisk blevet spurgt to gange tidligere.

Jeg var bekymret for, hvad mit kurdisk-muslimske bagland ville sige. Det har heller ikke været uden grund, at jeg har haft mine betænkeligheder. Min deltagelse har vakt en del kritik fra mine nærmeste, fordi de så et tab af ære og status i at danse med en anden mand. Seksualiseringen af kroppen er så indgroet, at man ikke har fantasi til at forestille sig en mand, der ikke begærer kvindeskroppen, hvis han kommer tæt på den - uagtet sammenhæng.

Men der sker noget derude.

For jeg har fået en del positive beskeder fra unge med minoritetsbaggrund, der takker mig for min medvirken i programmet. Det er kvinder, der mener, at min deltagelse var en del af frigørelseskampen. Det er homoseksuelle med minoritetsbaggrund, der takker mig for at normalisere homoseksualitet, fordi jeg dansede med Thomas Evers Poulsen, som er homoseksuel.

Jeg kom i semifinalen og bilder mig selv ind, at jeg gjorde en stor forskel for at bane vejen for de piger, der bliver opdraget til at tro, at kroppen er begærets objekt. Gennem 13 ugers intensiv dansetræning lærte jeg at tage ejerskab over min egen krop og gøre op med forstokkede normer og tankemønstre.

Men desværre opdagede jeg ret tidligt, at den negative sociale kontrol ikke kun er forbeholdt de etniske miljøer. Den lever i bedste velgående i majoritetsbefolkningen, hvor man er sygeligt optaget af et kropsideal, der går ud på at være så tynd og ung som mulig.

Lad os elske kvindeskroppen i alle dens former

På trods af, at jeg var i top tre i fem ud af ni programmer, og jeg vandt et af programmerne, var de kulørte blade mest optaget af min vægt og alder. Bookmakerne dømte mig ude hver fredag, fordi jeg som 47-årig var for »gammel.« Min krop var et samtaleemne, når jeg efter liveshows skulle tale med pressen.

»Hvor meget har du tabt dig, Özlem?«

»Din krop ser godt ud.«

»Har du tabt dig?«

En journalist fra Ekstra Bladet gav mig elevatorblikket og sagde, at han kunne se, at min krop havde ændrede sig til det bedre og spurgte, om jeg ville fortælle deres læsere, hvor mange kilo jeg havde tabt mig.

Udover at være taktløst fortalte spørgsmålet mig, at journalisten på grund af mit vægttab så mig som smukkere. Men jeg var faktisk glad for min krop, også før jeg startede i »Vild med Dans«.



Kvindeskroppen er i mange kulturer noget, mænd gerne vil bestemme over. Måske derfor var det grænseoverskridende for mig i starten af »Vild med Dans« at vise min krop frem.

Journalisten er ikke unik. Når jeg læser kommentarsporene på sociale medier, kan jeg se, at størrelsen på min bagdel og min vægt tydeligvis optager mange.

Det er ikke nyt for mig, at mange har en holdning til kvindeskroppen. Jeg blev selv opdraget til, at kvindeskroppen skal gemmes væk. Den skal ikke tiltrække opmærksomhed. Som sygeplejerske iklædt hvid kittel har jeg også stiftet bekendtskab med seksualiseringen. Som politiker vidste jeg, at hvis jeg slog håret ud og havde en smuk kjole på, blev jeg ikke taget seriøst til forhandlinger.

Kvindeskroppen er i mange kulturer noget, mænd gerne vil bestemme over. Måske derfor var det grænseoverskridende for mig i starten af »Vild med Dans« at vise min krop frem.

Jeg havde flere strækmærker og et slappere maveskind end de andre dansere, der ikke har født tre børn. Jeg havde en større kurve. Men jeg nægtede at skamme mig over, at min krop viser det liv, jeg har levet. Den skal ikke gemmes væk.

Det ville være uærligt, hvis jeg sagde, at det slet ikke påvirkede mig, hvad andre skrev og mente om min krop. Jeg tør slet ikke tænke på, hvad den offentlige samtale gør ved det unge menneske, som er ny på livets gangsti og usikker i egen krop.

Modebranchen har et ansvar. Det samme har medierne. Men det har vi som kvinder bestemt også. For de fleste kommentarer, jeg har fået om min vægt, kommer ikke fra mænd, men fra andre kvinder.

Det fortæller mig, at vi kvinder - selvom vi er blevet gode til at tale om det - har et betydeligt problem med vores selvbillede.

Det er vi nødt til at gøre noget ved. Vi skal frigøre os og lære selv at elske kvindeskroppen i dens mange former, hvis resten af verden også skal gøre det.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet.